

[Morten Lange.]

værftsstøtten. Som han ved, er den enestående inden for Fællesskaberne og under påbudt aftrapning, netop fordi den er i modstrid med Fællesskabernes sædvanlige form for politik. Det var altså et eksempel, som meget velvilligt støttede det, jeg på et tidligere tidspunkt havde sagt.

Hvad angår egnsudviklingsloven i Belgien, nævnte jeg den kun, fordi det i realiteten er en industristøttelov. Noget sådant må ikke gennemføres i Fællesskaberne, og det ved statsministeren udmærket vel.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Jeg vil godt have lov til at blande mig i denne diskussion, som er lidt ulige i den forstand, at mit partis ordfører kun råder over korte bemærkninger, mens statsministeren råder over lange taler, en ret, som statsministeren har, og som han også benytter sig af.

Jeg vil pege på resolutionen om den økonomisk-monetære union, hvis gennemførelse udenrigsøkonomiministeren tidligere i dag har karakteriseret som værende betinget af, at der træffes beslutninger i henhold til art. 235 eller 236 i Romtraktaten. Der skal altså, siger man, ske en ændring af Romtraktaten, ellers kan den økonomisk-monetære union ikke gennemføres, og så skal vi have en ny $\frac{5}{6}$ -afstemning osv. i Danmark. Det er efter resolutionen ganske simpelt urigtigt. Resolutionen siger:

„Rådet og i givet fald repræsentanter for medlemsstaternes regering fastlægger på forslag fra Kommissionen før udløbet af den første etape af 3 års varighed de forholdsregler, der efter overgangen til den anden etape fører til den fuldstændige gennemførelse af den økonomiske og monetære union, enten på grundlag af artikel 235 eller på grundlag af artikel 236 i traktaten eller på grundlag af traktatens nugældende bestemmelser.“

Det vil sige, at man på grundlag af traktatens nugældende bestemmelser, uden at der kræves og kan kræves nogen $\frac{5}{6}$ -afstemning her, kan gennemføre den økonomisk-monetære union. Det vil sige, at den suverænitetssafgivelse, vi nu drøfter, i virkeligheden er ubegrænset, og vi kan ikke overskue, hvor vidt den bliver ført.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard): Jeg er desværre nødt til at konstatere, at det er det rene vrøvl, hr. Gert Petersen her har sagt. Enten er det art. 235 om en opfyldning af den eksisterende Romtraktats nuværende artikler eller art. 236 om en omdannelse af Romtraktaten, eller også er det efter de eksisterende bestemmelser, og det er netop de bestemmelser, hr. Morten Lange var inde på: art. 103-109. Jeg ved ikke, hvor interesseret SF'erne er i virkelig at blive belært om disse ting, men de fortsætter i vildfarelser.

Jeg vil gerne endnu en gang forsøge at redegøre for, hvad der står i art. 103-109. I artikel 103 fastslås det, at Rådet med enstemmighed kan vedtage en konjunkturpolitik. Der er ikke tale om suverænitetssafgivelse. Det forudsætter altså, at alle, også Danmark, går ind for det. Gør vi det ikke, kan det ikke gennemføres. Det kræver også dansk deltagelse.

Om det, der har betalingsbalancemæssige virkninger — det er art. 104 og 105-109 i kapitel 2 i 3. del i Romtraktaten — står der udtrykkeligt, at man kun kan gennemføre indgreb gennem et samarbejde mellem medlemslandene. Det er endnu svagere end at vedtage det i Rådet ved enstemmighed. Det forudsætter, at suveræne stater samarbejder med hinanden, at regering og folketing vedtager disse ting. Derfor er det en fejlagtig opfattelse, SF bygger sin modstand mod fællesmarkedet på. Hvis det er det eneste betydningsfulde, er der jo håb om, at SF vil ændre stilling, når de nu bliver vejledt.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Jeg er nødt til at konstatere, at det er det rene vrøvl, udenrigsøkonomiministeren siger. Forholdet er for det første, at hvis Rådet vedtager en enstemmig resolution om en fælles konjunkturpolitik, er det en suverænitetssafgivelse af en karakter, vi ikke tidligere har prøvet, og som man ikke forestiller sig i dag som en mulighed. Det er det, der er sagen.

Dernæst står der i rådsresolutionen af februar 1971 — jeg kunne næsten have lyst til at gøre, som udenrigsministeren gjorde forleden under udenrigsdebatten, da jeg bad ham om at uddybe en sag og han svarede med langsomt at læse det op, han tidligere